

DE INVASIE BOEK 2

ZWERM

KENNETH OPPEL

Vertaald door Maria Postema

H*et komt goed.*

Ze waren op weg naar boven. Naar buiten. Door de metalen wanden van de lift hoorde Petra het geratel en getik van de kabels die hen omhoogtrokken.

Door, door, door, herhaalde ze in gedachten.

Haar hart bonkte tegen haar ribbenkast. Ze staaarde naar de knopjes en wilde dat het sneller ging. Zweet prikte op haar rug. De lift stond vol met bange tieners die elkaar verdrongen in hun gekleurde overalls. Vlug telde ze nog een keer: ze waren er allemaal, iedereen had het gehaald. Zelfs Seth. Ze zag hem tussen de anderen, nog altijd in zijn ziekenhuishemd. Ze hadden hem op het nippertje gered.

Door, door, door.

Straks zou de lift met een schok tot stilstand komen.

Straks zou de deur opengaan.

Straks waren ze vrij.

Naast haar kneep Anaya in haar hand. Petra kneep terug. Ze was zo blij dat haar oudste vriendin bij haar was. Het deed er niet toe dat Anaya er nu anders uitzag: ze was nog steeds Anaya. En

zij, Petra, was ondanks alles nog gewoon zichzelf.

Ik ben nog steeds mezelf. De gedachte was als een reddingslijn waar ze zich aan vastklampte. Als de liftkabel die hen hieruit trok. Zodra die begon te rafelen en knapte, was alles voorbij.

Het komt goed.

Ergens diep onder hen klonk een roestig geknars. De lift schudde en Petra zette haar hand tegen de wand. Alsof ze de lift troostte, een beetje aanmoedigde: *Je kunt het, lift.*

‘Zijn we te zwaar?’ fluisterde ze tegen Anaya.

Ze wist niet waarom ze fluisterde.

‘Het is een goederenlift,’ zei haar vriendin. ‘Het zou makkelijk moeten kunnen.’

Er viel nu toch niets meer aan te doen. Ze gingen nog steeds omhoog, dat was het belangrijkste.

Door, door, door.

De lift had maar twee knopjes. Het bovenste brandde: een bleek, knipperend lampje dat hen naar buiten wenkte.

Toen kwamen ze sidderend tot stilstand.

Hoopvol keek ze Anaya aan. ‘Zijn we er?’

Haar vriendin schudde fronsend haar hoofd. ‘Het is nog te vroeg.’

‘Te vroeg?’ Voor Petra’s gevoel waren ze al uren onderweg. Ze staarde naar de deur en probeerde hem met haar gedachten open te dwingen. Het lukte niet.

‘Er is iets mis,’ zei Anaya.

‘Denk je dat we vastzitten?’ Petra drukte verwoed op het bovenste knopje en hapte naar adem toen de lift een stukje naar beneden zakte. Onder hen hoorde ze het knarsende geluid van verbuigend metaal. Het leek wel alsof erop gekáúwd werd. Ze wilde

niet nadenken over welke tanden metaal konden eten. Ze wilde niet nadenken over wat er zou gebeuren als die tanden de liftkabel doorbeten.

Nog een neerwaartse ruk. De lift leek ineens een stuk kleiner, de lucht ijler. Ze slikte de paniek weg die haar lichaam overwoekerde.

‘We moeten hier weg,’ zei ze, en ze keek naar het plafond.

De lift schudde hevig en het licht viel uit.

TWEE WEKEN EERDER

HOOFDSTUK ÉÉN

ANAYA

DIT WAS GEEN GEWONE REGEN.

Het was een plotselinge stortbui die gaten in het water sloeg en Anaya's zicht op de beschadigde stad aan de overkant van de haven vertroebelde. De druppels striemden het grasveld op Deadman's Island waar ze met haar vader en moeder, Petra en haar ouders, Seth en dr. Stephanie Weber stond. En ze wist dat er iets mee aan de hand was.

Nog maar een paar minuten eerder had ze ingespannen naar Stanley Park gestaard, waar de cryptogene grasstengels en slingerplanten doodgingen. Die waren de vorige dag besproeid met een experimenteel bestrijdingsmiddel, en nu verwelkten en knakten ze. Tot dan toe waren de planten onuitroeibaar geweest. Ze verspreidden zich over de hele wereld, hadden de gewassen verdrongen en waren met wurgende stengels huizen in gekropen. Ze hadden onder de grond op de loer gelegen om dieren en mensen te vangen in met zuur gevulde zakken en ze op te eten. Maar het bestrijdingsmiddel dat haar vader en dr. Weber hadden gemaakt wérkte. En een paar seconden geleden had Anaya hier nog staan juichen, samen met alle andere mensen op de legerbasis die naar

buiten waren gerend om dit waanzinnige succes mee te maken.

Maar nu regende het. De meeste druppels waren echt. Ze voelde de nattigheid op haar gezicht. Maar er zaten ook druppels tussen die te groot waren voor normale regen. Ze trokken niet in de grond, maar stuiterden en bleven als glanzende, doorzichtige kralen op het gras liggen.

‘Hagel,’ zei Anaya’s moeder.

Haar moeder was piloot en Anaya wist dat ze allerlei soorten extreem weer had meegemaakt. Hagel in mei was raar, maar niet onmogelijk. En Anaya wilde heel graag dat het hagel was. Maar een van de glimmende kralen bij haar voeten trilde, zwol op en...

Knapte.

Ze stapte geschrokken naar achteren toen een nat ding zich uitstreckte en uit de druppel schoot. Het ging zo snel dat ze niet kon zien hoe groot het was of welke vorm het had – ze wist alleen dat het te groot leek om uit zo’n klein bolletje te komen. In een fractie van een seconde had het zich de grond in gewurmd en was het verdwenen.

‘Zagen jullie dat?’ riep ze.

‘Eitjes,’ zei haar vader. Hij ging op zijn knieën zitten toen er nog meer druppels uitkwamen – hun wriemelende inhoud kronkelde door het gras. Anaya’s vader dook naar voren en hield iets in het kommetje van zijn handen, maar het perste zich tussen zijn vingers door en toen was het weg.

‘Shit,’ zei Seth. ‘Wat zijn dat?’

‘Het zijn er superveel!’ riep Petra stampend.

Anaya’s schouders schokten toen er een schot klonk. Aan de andere kant van het veld schoot een soldaat tevergeefs op de grond, totdat iemand riep dat hij moest ophouden.

‘Ze zijn overal!’ hoorde ze een andere soldaat schreeuwen.

‘We hebben onderzoeksexemplaren nodig!’ zei dr. Weber. Ze klonk bewonderenswaardig rustig.

Anaya zag nog een paar trillende eitjes tussen de grassprietten liggen. Ze griste de koffiebeker uit de hand van Petra’s vader en gooide de inhoud op de grond. Daarna zakte ze op haar knieën, schepte de eitjes op en drukte het plastic dekseltje weer op de beker.

‘Slim,’ zei haar vader.

‘Naar het lab ermee,’ zei dr. Weber. ‘Snel.’

De regen hield net zo plotseling op als hij begonnen was. Anaya holde naar het hoofdgebouw. Ze had het gevoel dat ze een granaat vasthield. Er bewoog iets tegen het karton.

‘Volgens mij komen ze uit!’

Ze rende nog harder en stooft naar binnen, de gang door, naar het laboratorium van dr. Weber.

‘Doe ze hier maar in,’ zei dr. Weber. Ze maakte een groot glazen terrarium open, waar een paar monsters van het zwarte gras in groeiden.

Anaya liet de beker erin zakken en haalde heel snel het deksel eraf. Er vielen meerdere doorzichtige beestjes uit. Dr. Weber sloot het terrarium af. De dingen wriemelden op de bodem en leken door het glas te willen kruipen.

‘Ze proberen de grond in te komen,’ zei Seth.

Anaya’s vader boog zich naar voren. ‘Het zijn larven,’ zei hij. ‘Ze zijn op zoek naar een plek waar ze veilig kunnen groeien. En ze zijn niet allemaal hetzelfde.’ Hij keek naar dr. Weber. ‘Stephanie, kun jij die microscoop-camera even aanzetten?’

Met een joystick richtte dr. Weber de kleine camera die boven

het terrarium hing. Ze drukte op een knop en er verscheen een wormachtig dier met een platte kop op het scherm.

‘Lijkt een soort boorder,’ zei Anaya.

Haar vader was plantkundige en had haar altijd van alles laten zien – niet alleen rare planten, maar ook de bizarre wezens die die planten opaten. Ze wist dat hij het leuk vond dat ze nooit zo’n kind was geweest dat begon te gillen zodra het een kriebelbeestje zag. Hij had haar geleerd om dingen met aandacht te bekijken.

‘Klopt,’ knikte haar vader. ‘Een platte boorderlarve.’

‘Dus deze komen van hier?’ vroeg Seth hoopvol.

‘Hallo, ze vielen in regendruppels uit de lucht!’ zei Petra.

‘Ik wil het gewoon zeker weten!’ protesteerde Seth.

‘Deze dingen komen zeker weten niet voor op aarde,’ zei Anaya’s vader. ‘Boorderlarven hebben geen gesegmenteerd lichaam en geen zijvinnen.’ Hij wees naar de lange randen die langs de zijkant van het wezen liepen.

‘Misschien gebruiken ze die om te graven,’ merkte dr. Weber op.

Toen de worm zijn brede bek opensperde, hapte Anaya geschrokken naar adem.

‘Jezus,’ zei Petra.

In de bek zaten schroefvormige messen die eruitzagen als het graafwiel van een tunnelboormachine.

Op het scherm dook nog een ander wezen op. Dit beest had een enorme kop, die grotendeels in beslag genomen werd door twee zwarte ronde ogen. Het smalle lijf was een soort ketting van gepantserde blokken, waar stekelige haren uit staken. Onder de kop zat een grote bult en door de doorzichtige huid zag Anaya een donker bundeltje.

‘Wat is dat?’ vroeg ze wijzend.

‘Een aanzet tot vleugels, denk ik,’ zei haar vader peinzend. ‘Deze kan waarschijnlijk vliegen. Wat hebben we nog meer?’

Dr. Weber liet de camera door het terrarium glijden. Er waren nog een paar beesten met zo’n uitpuilende kop, nog een stel wormen en een larveachtig beest dat zo vormeloos was dat Anaya niet kon zien wat de voor- en achterkant was.

‘Dat is een interessant ventje,’ merkte haar vader op toen de camera inzoomde. Haar vader gaf de dingen die hij onderzocht altijd koosnaampjes. *Schavuit. Deugniet. Wijsneus.* ‘Die is nog helemaal niet gedifferentieerd.’

‘En wat betekent dat?’ vroeg brigadier Diane Sumner. Petra’s moeder werkte bij de Canadese politie en wilde alles altijd graag zo snel mogelijk begrijpen.

‘Dat je nog niet kunt zeggen wat het in vredesnaam is,’ antwoordde haar man, Cal Sumner, die verpleegkundige was in het ziekenhuis van Salt Spring.

Anaya zag het larveachtige ding naar een worm kronkelen die druk met zijn kop tegen de onderkant van de bak aan het beuken was. Ze wist nog steeds niet wat voor en achter was, tot de larve zijn kaken opensperde en de hele worm in één keer opslokte.

‘Gatver,’ zei Petra vol afschuw.

De opgezwollen larve bleef een paar tellen liggen – misschien moest hij even bijkomen, omdat hij iets had gegeten wat net zo groot was als hijzelf. Zijn lijf sidderde. Toen flapte hij naar een van de zwartogige insecten en at dat ook op. Hij werkte alle andere larven in het terrarium naar binnen. Er zaten bobbelts in zijn dikke lijf, alsof zijn prooien nog leefden en binnen aan het spartelen waren. Daarna bewoog hij niet meer.

‘Is hij dood?’ hoorde Anaya haar moeder vragen.

‘Wat is dat vieze spul?’ vroeg Seth.

Er droop een bleke vloeistof uit het ding. Eerst dacht Anaya dat het gewond was, maar de vloeistof verhardde al snel tot een ondoorzichtige grijze laag.

‘Een cocon?’ vroeg ze turend.

‘Hij zit in het popstadium,’ zei haar vader.

‘Het lijkt meer op een schaal,’ merkte dr. Weber op. ‘Het is hard.’

‘Hoe kan hij zichzelf nou in een ei veranderen?’ vroeg Petra. ‘Hij is net uitgekomen!’

‘Wat het ook is,’ zei Anaya’s vader, ‘deze rakker is duidelijk nog niet af.’

‘Ik hoef niet te zien wat het eindresultaat wordt,’ zei Petra.

‘Dr. Weber?’

Anaya draaide zich om en zag een labmedewerker naar haar scherm wijzen. Er was een weerbericht op te zien met een grote witte draaikolk boven de Stille Oceaan. De oostelijke rand bedekte de westkust van Noord-Amerika, inclusief Vancouver.

‘Dat is een gigantische storm,’ zei Anaya’s moeder.

‘Doet me denken aan die regenbuien van een paar weken geleden,’ zei Seth.

Een timelapse liet zien hoe de enorme wolkenkrul steeds breder werd. Hij zwol over Noord-Amerika, golfde in de richting van Azië en bolde omlaag om Zuid-Amerika te verzwelgen.

‘Alleen zitten er deze keer eitjes in de regen,’ zei Anaya. ‘In plaats van zaadjes.’

‘Dus het is zover?’ vroeg Petra. ‘Vallen ze ons aan?’

Ze.

Anaya staaarde naar de larve in de glazen bak. ‘Dit is toch geen cryptogeen, hè?’

Dat was het woord dat ze gebruikten: ‘cryptogenen’. Het betekende ‘soort van onbekende herkomst’. Dat klonk misschien wetenschappelijker dan ‘alien’, maar het was net zo angstaanjagend.

‘Nee, dat kan niet,’ zei dr. Weber met een knikje naar het terrarium. ‘Die dingen zijn geen hoger ontwikkelde organismen. Ze zijn ovipaar – dat betekent dat ze eieren leggen. Insecten, zo te zien. Het is absoluut een nieuwe aanval, maar niet de definitieve.’

‘Het is gewoon onderdeel van een buitenaards ecosysteem,’ zei Anaya’s vader. ‘Eerst sturen ze de planten, nu krijgen we wat dieren.’

‘Iedereen weg bij zijn werkplek!’

Anaya schrok van de bulderende stem en draaide zich om.

Kolonel Pearson beende naar binnen en soldaten verspreidden zich door het laboratorium.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg dr. Weber verontwaardigd.

Hij weet het, dacht Anaya met een steek van angst. Pearson weet wat we zijn.

‘Ik wil al jullie gegevens, harde schijven en externe opslagapparatuur,’ zei Pearson tegen de labmedewerkers.

Die schoven met een zenuwachtige blik op dr. Weber hun stoel naar achteren en stonden op. De soldaten gingen meteen met de computers in de weer; ze tikten op toetsen en koppelden apparaten los.

‘Kolonel Pearson,’ zei dr. Weber, ‘dit is volstrekt onacceptabel!’

Ze klonk heel verontwaardigd, maar Anaya was bang dat ze deze strijd niet zou winnen.

‘Dit laboratorium,’ zei ze tegen de kolonel, ‘valt onder het ge-

zag van de Canadese inlichtingen- en veiligheidsdienst.’

‘Niet meer,’ zei Pearson. ‘Ik wil een volledig verslag van wat u hebt ontdekt. En dan bedoel ik ook echt álles, doctor. De ouders zullen zolang in hun appartement worden opgesloten.’ Hij knikte naar de soldaten die het dichtst bij hem in de buurt stonden. ‘Breng de kinderen naar de cellen beneden.’

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg brigadier Sumner met haar ijzigste politiestem.

‘Meekomen,’ zei een soldaat tegen Anaya.

Als vanzelf deed ze een stap naar haar vader toe, maar de soldaat trok haar behendig mee en haakte een stel handboeien los van zijn riem.

‘Kom op, zeg,’ riep haar vader uit. ‘Handboeien?’

‘Armen achter je rug,’ snauwde de soldaat.

Ze had geleerd om altijd respectvol en gehoorzaam te zijn, maar op dat moment was ze vooral in de war – en boos.

‘Dit slaat nergens op! Dankzij ons weet u hoe u de planten moet vernietigen! En nu arresteert u ons?’

‘U kunt dit niet rechtvaardigen,’ zei dr. Weber.

‘Ik kan dit heel goed rechtvaardigen, en dat weet u best,’ zei kolonel Pearson.

Omdat we maar voor de helft mens zijn, dacht Anaya.

Brigadier Sumner pakte haar telefoon en zocht een nummer op. ‘Ik bel de hoofdcommissaris.’

Pearson griste de telefoon uit haar hand. ‘Boei ze allemaal. Nu!’ zei hij bars tegen zijn soldaten.

Anaya voelde de stalen beugels kil rond haar polsen sluiten.

‘Au!’ riep Petra toen een soldaat haar armen achter haar rug trok.

‘Dit is nergens voor nodig!’ protesteerde meneer Sumner.

‘Blijf van ze af!’ hoorde Anaya Seth roepen. En toen schreeuwde iemand het uit van pijn.

Ze draaide zich om en zag dat Seth het verband van zijn rechterarm had gerukt, waardoor zijn veren tevoorschijn waren gekomen. Hun punten staken vlijmscherp omhoog. Ze waren langer dan de vorige keer dat ze ze had gezien, op Cordova Island. Hun kleuren waren nu nog helderder en spatten in een oogverblindend patroon van zijn arm.

Een felrode streep bloed liep over de grond naar de soldaat die geprobeerd had om Seth in de boeien te slaan.

‘Je hebt me gesneden!’ grauwde de soldaat. Hij drukte zijn gewonde hand tegen zijn borst.

Onmiddellijk trokken drie andere soldaten hun pistool om Seth onder schot te houden.

Nu weet iedereen het, dacht Anaya verdoofd. De afgelopen week hadden ze zo hun best gedaan om de veranderingen in hun lichaam geheim te houden: de veren op Seths armen, de staart van Petra die steeds langer werd, de klauwen aan haar eigen voeten.

Seth bracht zijn stekelige arm naar achteren, klaar om nog een keer uit te halen.

‘Seth!’ riep dr. Weber. ‘Niet doen!’

‘Vieze cryptofreak!’ beet de gewonde soldaat hem toe. Anaya zag de haat op zijn gezicht – en de angst.

‘Doe je arm omlaag, jongen!’ blafte Pearson.

‘Seth,’ zei Anaya schor, want ze kon nauwelijks ademhalen. ‘Hou je in!’

Langzaam liet Seth zijn arm langs zijn zij zakken. Hij werd

meteen door twee soldaten tegen de muur gebeukt en geboeid.

Anaya kreeg een harde duw in de richting van de deur.

‘Hé!’ riep ze boos.

‘Laat dat!’ schreeuwde haar vader. Hij greep de soldaat vast, maar werd direct door twee anderen weggesleurd. Ze draaiden zijn arm achter zijn rug en zijn gezicht vertrok van pijn.

‘Dit kunt u niet maken!’ riep haar moeder tegen Pearson. ‘U mag ons niet van onze kinderen scheiden!’

Er ontstond een worsteling tussen Petra’s ouders en de soldaat die Petra het lab uit werkte. Anaya hapte naar adem toen brigadier Sumner een soldaat in zijn gezicht stompte. Daarna werd ze onmiddellijk overmeesterd en samen met meneer Sumner geboeid.

Anaya werd door de deur de gang in geduwd. Ze keek nog één keer achterom: het knappe gezicht van haar moeder was vertrokken van angst en ze had haar vader nog nooit zo woedend gezien. Toen verdwenen ze uit het zicht. Ze had het gevoel dat er een lang, onzichtbaar touw was geknapt en een gat in haar buik had getrokken.

Naast haar riep Petra: ‘Mama?’

En daardoor begon Anaya te huilen. Omdat in de stem van haar vriendin de kinderlijke hoop doorklonk dat haar moeder haar zelfs nu op de een of andere manier nog zou kunnen beschermen. Anaya wist dat Petra een moeizame band met haar moeder had, en toch was zij degene bij wie Petra nu steun zocht.

‘Het komt goed!’ hoorde Anaya brigadier Sumner vanuit het lab roepen. ‘We gaan dit oplossen! De politie weet waar ik ben!’

‘Jullie maken een grote fout,’ schreeuwde Seth terwijl ook hij naar de gang werd afgevoerd.

De soldaten sleurden hen door een branddeur en meerdere trappen af.

‘Ik ben een held, verdomme!’ riep Petra. Haar stem galmde tegen de betonnen muren. ‘Ík heb die modder gehaald waar de planten nu dood aan gaan. Wat hebben júllie gedaan? Nou? Jul- lie mogen ons niet zo behandelen!’

Toen stokte haar stem en ze begon weer te huilen, zei dat ze naar huis wilde, waarom mocht ze niet gewoon naar huis?

Anaya haalde diep adem en probeerde haar trillende lichaam stil te krijgen.

Ze waren beneden, in een schemerige gang met blinde deuren.

De soldaat maakte een van die deuren open en duwde haar in haar eentje naar binnen.